

Arrest

nr. 64 267 van 30 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 februari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 februari 2011

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIESE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 28 december 2009 aan in België. Op 29 december 2009 dient hij een eerste asielaanvraag in België.

1.2. Uit een vergelijking van vingerafdrukken blijkt dat verzoeker reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Hongarije. Op 16 februari 2010 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Hongaarse autoriteiten op grond van artikel 16.1.c van de Dublin-II-Verordening. Met dit verzoek wordt ingestemd door de Hongaarse autoriteiten op 5 maart 2010.

1.3. Op 16 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 29 april 2010 wordt een tweede vlucht voorzien –een eerste vlucht werd geannuleerd omwille van de verbale weigering van de verzoekende partij om te vertrekken- waarmee de verzoekende partij is vertrokken naar Hongarije.

1.5. Op 18 november 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Uit het Eurodacresultaat en uit het administratief dossier van verzoeker blijkt dat hij reeds asiel had aangevraagd in Hongarije (op 17 november 2009 en 30 april 2010), in België (op 29/12/2009) en in Oostenrijk (op 07/06/2010).

1.6. Op 17 januari 2011 wordt een terugnameverzoek gestuurd aan de Hongaarse autoriteiten op grond van artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening. Op 31 januari 2011 laten de Hongaarse autoriteiten weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd.

1.7. Op 2 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten (...) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene heeft op 18/11/2010 een tweede asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Herat op 11/09/1993.

Uit het Eurodacresultaat dd. 16/11/2010 en uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene voorafgaand aan zijn tweede asielaanvraag in België reeds asiel had gevraagd in Hongarije (op 17 november 2009 en 30 april 2010), in België (op 29/12/2009) en in Oostenrijk (op 07/06/2010). Gezien betrokkene verklaart geboren te zijn in 1993 en dus minderjarig te zijn, werd reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag een leeftijdonderzoek uitgevoerd teneinde na te gaan of betrokkene wel degelijk minderjarig was. De conclusie van dit onderzoek, uitgevoerd op 14/01/2010 door het Universitair Ziekenhuis Brussel, afdeling Endocrinologie – Diabetologie voor het kind en adolescenten te Brussel in opdracht van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie, luidt : ‘Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijk wetenschappelijke zekerheid dat bij (...) op datum van 14.01.2010 de leeftijd op 20,1 jaar geschat kan worden met een standaarddeviatie van 1,5 jaar’. Uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is. Deze beslissing werd op 07/04/2010 bevestigd, na onderzoek van de door betrokkenen voorgelegde originele taskara.

Na de eerste asielaanvraag van betrokkene in België, op 29/12/2009, werd vastgesteld dat Hongarije de verantwoordelijke lidstaat was voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. De Hongaarse autoriteiten bevestigden hun verantwoordelijkheid op basis van art. 16.1.c met een terugnameakkoord van 05/03/2010. Op 29/04/2010 werd betrokkene daadwerkelijk gerepatrieerd naar Hongarije. Uit het Eurodacverslag van 18/11/2010 blijkt dat betrokkene na aankomst in Hongarije, een asielaanvraag indiende. Op 07/06/2010 diende betrokkene eveneens een asielaanvraag in te Oostenrijk. Betrokkene verklaart tijdens zijn gehoor op de dienst vreemdelingenzaken van 13/01/2011 dat hij ongeveer een maand in Oostenrijk is gebleven en vervolgens via Italië, Frankrijk en Polen naar Oekraïne is gegaan waar hij ongeveer vier maanden zou hebben verbleven. Betrokkene poogt zijn verblijf buiten het grondgebied van de lidstaten aan te tonen aan de hand van kranten (gedateerd tussen 15/07/2010 tot 26/08/2010), aankoopbewijzen (gedateerd 21/07/2010 en 28/07/2010), medicatie, kopies van Oekraïense bankbiljetten en een doktersbriefje (datum onleesbaar). Deze documenten legt betrokkene pas voor op 17/01/2011 en 21/01/2011, dus ongeveer twee maanden na het indienen van zijn asielaanvraag. Gezien betrokkene verklaart dat hij het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten omdat zijn advocaat hem vertelde dat zijn aanvraag dan in België kon worden behandeld (DVZ vraag 13) kan worden aangenomen dat betrokkene wel degelijk op de hoogte was van het belang van

documenten die zijn verblijf buiten het grondgebied kunnen aantonen en is het bijgevolg merkwaardig dat betrokkene deze documenten pas twee maanden na zijn asielaanvraag voorlegt. Bovendien dient te worden opgemerkt dat geen enkele van deze documenten een officieel karakter hebben. Zij tonen geenszins aan dat betrokkene zelf voor een periode van meer dan drie maanden het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten. Gezien betrokkene er bovendien niet voor terugdeinsde leugenachtige verklaringen af te leggen betreffende zijn leeftijd, kunnen eveneens twijfels worden geuit bij de verklaringen omtrent een verblijf buiten het grondgebied van de lidstaten.

Op 17/01/2011 (werd) een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e. van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Hongaarse autoriteiten verstuurd. De Hongaarse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 31/01/2011 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.c. Hongarije heeft de Conventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over de asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepast opvang kan voorzien worden. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Op vraag waarom hij zijn asielaanvraag in België wou indienen, antwoordt betrokkene dat zijn vader wou dat hij naar België kwam omdat zijn oom hier verblijft. Met de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij inderdaad een oom heeft in België, (...) en een oom (...) in Engeland (DVZ vraag 16&17). Er dient te worden opgemerkt dat hogerop reeds werd uiteengezet dat betrokkene meerderjarig is. De oom van betrokkene in België behoort bovendien niet tot het gezin van betrokkene en valt niet onder de definitie van gezinsleden zoals bepaald in art. 2.i van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003. Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 is derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben.

Gelet op al deze elementen is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3 § 2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9 § 4 en art 18 § 1 en art 18 § 7 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343 van 18 februari 2003. Betrokken zal overgedragen worden aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten."

1.8. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend tegen deze beslissing, wordt verworpen bij arrest nr. 57 792 van 11 maart 2011.

1.9. Blijkens een ter zitting neergelegd stuk werd verzoeker overgebracht naar Hongarije op 7 april 2011.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij voert in het verzoekschrift in een eerste middel aan wat volgt :

"Eerste middel : schending van het artikel 1 „A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 artikel 16.1 van de Verordening (EG) 343/2003; de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, de artikelen 7, 51/5 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsverplichting, de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen. De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

(...)

Verzoeker is het niet eens met deze argumentatie;

(...)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker tijdens zijn interview met Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat hij zich niet veilig voelde in Hongarije. Hij vermeldde ook duidelijk dat hij mishandeld werd door de Hongaarse autoriteiten.

Verwerende partij geeft hoegenaamd geen reden waarom deze beweringen niet onderzocht werden; evenmin wordt gemotiveerd waarom deze beweringen geen concrete basis zijn om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen.

Er wordt enkel geschreven dat de Belgische asielinstantie onder geen enkel beding kan voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

De Raad van State stelt duidelijk dat de motivatie niet abstract en stereotiep mag zijn en moet aantonen dat er een concreet onderzoek werd gedaan naar de elementen van de zaak [RvS nr 105.432 van 9 april 2002];

Uit verslagen van verschillende mensenrechtenorganisaties blijkt dat er wel degelijk indicaties zijn dat asielzoekers in Hongarije slecht worden behandeld.

De 'International Helsinki Federation for Human Rights' beschrijft de mensonwaardige omstandigheden van vreemdelingen in detentie in Hongarije [Places of Detention in Hungary, Report from the visit of the delegation of human rights NGOs to places of detention in Hungary on 11 and 12 May 2005, IHF-HR, §2.4.1-2.5.4, [http://www.bghelsinki.org/upload/Jresources/2006 MisisonreportHungarymaro6.doc](http://www.bghelsinki.org/upload/Jresources/2006%20MisonreportHungarymaro6.doc)]

Hoewel de vreemdelingen niet verdacht worden van een misdrijf worden ze ondergebracht in instellingen met regels gelijkaardig aan maximaal beveiligde gevangenschappen. Slechts tweemaal per week mag er een douche genomen worden en de cellen beschikken zelfs niet over een toilet, een stoel of een bank.

De deuren van de cellen moeten gesloten blijven en men mag slechts 1 uur per dag de cel verlaten. Sport-, culturele en andere faciliteiten zijn onbestaande. De voeding is slecht en onvoldoende. Er is ook een schrijnend gebrek aan informatie.

"Deze zinloze, irrationele detenties zorgen voor slechte psychologische omstandigheden en permanente spanningen tussen gedetineerden en bewakers. De beide partijen kunnen niet communiceren vermits de bewakers enkel Hongaars spreken."

Het ECRI bevestigt de prangende humanitaire situatie in een rapport over Hongarije [ECRI, European Commission against Racism and Intolerance, Rapport de 1er ECRI sur la Hongrie, 24 februari 2009, 64p, <http://www.coe.int/t/dghl/monitoring/ecri/Country-by-country/Hungary/HUN-CbC-IV-2009-003-FRE.pdf>]

Het JRS publiceerde zeer recent een rapport waarin de situatie in Hongarije aan de kaak wordt gesteld [JRS, Jesuit Refugee Service Europe, Civil Society report on the Detention of Vulnerable Asylum Seekers and Irregular Immigrants in the European Union, juni 2010, p. 220-235, http://www.jrseurope.org/publications/JRSEuropeBecoming%20Vulnerable%20in%20DetentionJune%202010_FULL%20REPORT.pdf].

Ook de aanbevelingen geformuleerd door het CPT zijn zeer duidelijk [CPT, Report to the Hungarian Government on the visit to Hungary carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment, 8 juni 2010, p. 21-29]. Het rapport stelt dat het niet kan dat gedetineerden door bewakers slecht worden behandeld en dreigt met zware bestraffing van dergelijke feiten. Ook het geweld en de bedreigingen tussen gedetineerden onderling is een groot probleem dat dient te worden aangepakt.

De bewakers dragen openlijk handboeien en pepperspray hetgeen door het CPT wordt afgekeurd. Voorts wordt erop gewezen dat gedetineerden minstens 1 uur hun cel moeten mogen verlaten en dat tijdens het transport naar de luchtingsplaats de gedetineerden geen handboeien worden omgedaan. Verder moet de Hongaarse overheid voorzien in sportactiviteiten en andere vormen van ontspanning. De gebrekkige aanwezigheid van een dokter in de instellingen en de bescherming van de medische gegevens worden ook veroordeeld door het CPT.

Verzoeker wenst in deze context te verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 oktober 2008, waarbij de bestreden beslissing werd geschorst omdat uit de inhoud ervan niet bleek dat er voldoende onderzoek was gevoerd en rekening was gehouden met de door verzoeker ingeroepen vrees om in Hongarije onder druk te worden gezet.

Verzoeker wil overigens er de aandacht op vestigen dat de standaarden op gebied van asiel in Hongarije behoorlijk lager liggen dan in België, maar ook in het algemeen de situatie van asielzoekers en opvangcentra in Hongarije erg te wensen overlaat;

De Hongaarse asielcijfers van januari tot september 2009 zijn overduidelijk. Van de 2000 Servische aanvragen zijn er maar 5 ingewilligd en op een totaal van 3600 aanvragen zijn er slechts 250 ingewilligd.

Verwerende partij heeft nagelaten deze elementen verder te onderzoeken;

De terugleiding van verzoeker naar Hongarije zou dan ook een onmenselijke behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 EVRM.

Verzoeker heeft, gelet op het voorgaande, wel degelijk specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België zou moeten behandeld worden.

Verwerende partij heeft nagelaten het noodzakelijke verdere onderzoek te doen naar zijn uitspraken.

De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratieve bevoegdheid aan onderworpen is.

Verwerende partij is overigens zeer onzorgvuldig omgegaan met de door verzoeker aangehaalde argumenten, door deze niet in overweging te nemen en/of onvoldoende te onderzoeken.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

De terugleiding van verzoeker naar Hongarije zou dan ook een onmenselijke behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 EVRM.

2.1.2. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van "het artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; artikel 16.1 van de Verordening (EG) 343/2003, (artikel 13 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens (en) artikel 7 (...) van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen", zonder dat zij daarbij enige indicatie geeft aangaande de wijze waarop de bestreden beslissing deze bepaling met de voeten zou hebben getreden, is het middel onontvankelijk.

2.1.3. In de mate dat de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM, in samenlezing met de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, oordeelt de Raad als volgt :

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.1.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.1.3.3. De verzoekende partij stelt in essentie dat zij het niet eens is met de argumenten van de bestreden beslissing, dat uit die beslissing blijkt dat zij tijdens haar interview met de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat zij zich niet veilig voelde in Hongarije en ook duidelijk had vermeld dat zij werd mishandeld door de Hongaarse autoriteiten, dat geen reden wordt gegeven waarom deze

beweringen niet onderzocht werden, noch waarom zij geen concrete basis zijn om haar asielaanvraag in België te behandelen. De motivering mag niet abstract en stereotiep zijn.

In het verzoekschrift wordt verder gewezen op rapporten van verschillende mensenrechtenorganisaties waaruit zou blijken dat asielzoekers in Hongarije slecht worden behandeld. De verzoekende partij verwijst naar een rapport van de International Helsinki Federation for Human Rights over de menonwaardige omstandigheden van vreemdelingen in detentie in Hongarije, een situatie die wordt bevestigd door het ECRI en het JRS. De standaarden op gebied van asiel, samengevat, liggen behoorlijk lager dan in België, en in het algemeen laat de situatie van asielzoekers en opvangcentra in Hongarije erg te wensen over. De verzoekende partij verwijst verder naar de Hongaarse asielcijfers van januari tot september 2009 waaruit blijkt dat van de 2000 Servische aanvragen er maar 5 werden ingewilligd en op een totaal van 3600 aanvragen slechts 250. De terugleiding van de verzoekende partij zou dan ook een onmenselijke behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 EVRM en de verwerende partij heeft nagelaten verder onderzoek te doen naar haar uitspraken. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht. De verwerende partij is overigens zee onzorgvuldig omgegaan met de door verzoeker aangehaalde elementen, door deze niet in overweging te nemen en/of voldoende te onderzoeken., aldus de verzoekende partij.

2.1.3.4. Het risico op een onmenselijke behandeling ingevolge de Hongaarse asielprocedure wordt door de verzoekende partij voor het eerst aangevoerd in haar verzoekschrift. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekende partij op enig moment aan de Belgische instanties zou hebben te kennen gegeven dat zij in Hongarije aan mishandelingen zou zijn blootgesteld. Dit middelonderdeel mist feitelijke grondslag. Bij gebrek aan enige indicatie kan het de verwerende partij derhalve niet ten kwade worden geduid de thans in het voorliggend verzoekschrift voor het eerst aangevoerde vrees niet te hebben onderzocht en daaromtrent niet te hebben gemotiveerd. Evenmin zijn er enige gegevens of indicaties voorhanden waaruit blijkt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing op de hoogte was of moest zijn van de thans door de verzoekende partij aangevoerde problematiek. De verzoekende partij kan dus niet worden gevolgd waar zij stelt dat de motivering terzake niet afdoende zou zijn. Een schending van de formele motiveringsplicht is derhalve niet aangetoond, net zomin als een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dat aan de verwerende partij de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, nu het standpunt van de verwerende partij, zoals reeds was gesteld, feitelijke grondslag mist. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan uit dat betoog evenmin worden afgeleid. Een verwijzing naar een arrest van de Raad waarbij de bestreden beslissing werd geschorst omdat uit de inhoud ervan niet bleek dat er voldoende onderzoek was gevoerd en rekening was gehouden met de door verzoeker ingeroepen vrees om in Hongarije onder druk te worden gezet, is in die optiek ook niet dienstig.

2.1.3.5. Een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen over de behandeling van asielzoekers in Hongarije, zonder dat de verzoekende partij deze op haar eigen concrete situatie betreft, volstaat niet om het voorgelaten risico aannemelijk te maken. Immers, hiervoor was reeds gebleken dat de bewering van de verzoekende partij dat zij in Hongarije was mishandeld steun vindt, noch in de motieven van de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier. Meer nog: de verzoekende partij heeft steeds verklaard een asielaanvraag in België te hebben willen indienen op aangeven van zijn vader, omwille van het verblijf van zijn oom in België. Bovendien wordt door de verzoekende partij steevast verwezen naar de omstandigheden van "vreemdelingen" in detentie, terwijl uit de verslagen blijkt dat in beginsel de asielzoekers die worden toegelaten tot de procedure niet worden vastgehouden. In zoverre in de verslagen wordt gewezen op het feit dat dit in een aantal gevallen niet opgaat, komt het de verzoekende partij toe om het risico dat daaruit zou kunnen voortvloeien op een concrete en op haar betrokken manier aannemelijk te maken. Zij blijft daartoe in gebreke. Tot slot is een verwijzing naar het aantal door de Hongaarse overheid ingewilligde asielaanvragen geen indicatie van een risico op een behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM en de verzoekende partij toont niet aan dat dat anders is.

2.1.4. *In casu* brengt de verzoekende partij geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor foltering of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er wordt

derhalve geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt, noch enige andere in het eerste middel opgeworpen schending.

2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt :

*“III. Tweede middel : schending van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden
Op 21 januari 2011 heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens uitspraak gedaan in de zaak MSS tegen België en Griekenland.*

Het Europese Hof veroordeelde België onder meer voor een schending van artikel 3 en 13 EVRM, aangezien de Belgische overheid geen grondig onderzoek had gedaan naar de potentiële schending van artikel 3 EVRM vooraleer een asielzoeker het land uit te wijzen.

Ook het onderzoek dat gebeurde door de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de Dublin-regeling, zoals het is voorgeschreven in artikel 51/5,1, eerste lid

Vreemdelingenwet, beantwoordt niet aan de invulling die het Europese Hof in het MSS arrest aan artikel 3 en 13 EVRM gaf.

Het Europese Hof eist duidelijk dat een grondig onderzoek moet gevoerd worden naar een potentiële schending van artikel 3 EVRM, vooraleer verzoeker het land kan uitgewezen worden.

De Dublin- regeling laat toe ervan af te wijken indien daartoe redenen bestaan.

Verzoeker gaf duidelijk aan dat er elementen zijn die dienen onderzocht te worden om tot een beoordeling hiervan te komen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft echter nagelaten deze elementen te onderzoeken. Het onderzoek zoals het is voorgeschreven in artikel 51/5, §1, eerste lid Vreemdelingenwet, beantwoordt duidelijk niet aan deze vereiste van een grondig onderzoek zoals vooropgesteld door het Europese Hof.

Door de asielaanvraag niet in overweging te nemen en deze niet door de sturen naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen voor verder onderzoek, heeft verwerende partij artikel 3 en 13 EVRM geschonden.

2.2.2. Het derde middel is als volgt geadstrueerd :

*“Derde middel: schending van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden
Op 21 januari 2011 heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens uitspraak gedaan in de zaak MSS tegen België en Griekenland. Het Europese Hof veroordeelde*

België onder meer voor een schending van artikel 13 EVRM, aangezien de procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in uiterst dringende noodzakelijkheid geen effectief rechtsmiddel is en de toets van artikel 13 EVRM niet kan doorstaan.

Het Europese Hof oordeelde dat België artikel 13 in samenhang met artikel 3 EVRM heeft geschonden doordat er geen effectief rechtsmiddel is geboden tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (385-397). Het Europese Hof stelde dat het annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen automatische schorsing kent.

Het Europese Hof overwoog verder dat in een vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich ertoe beperkt enkel te verifiëren of de persoon in kwestie voldoende concreet bewijs heeft voorgelegd van de onherstelbare schade die eventueel zou voortvloeien uit de gestelde potentiële schending van artikel 3 EVRM. De bewijslast wordt zodanig hoog gelegd dat het gestelde risico op schending van artikel 3 EVRM niet inhoudelijk wordt onderzocht.

Het Hof schreef in detail

« 387. Tout en reconnaissant qu'il s'agit là d'une évolution qui va dans le sens de l'arrêt Conka précité (81-83, confirmé par l'arrêt Gebremedhin précité, 66-67), la Cour rappelle qu'il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d'une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l'exposerait à des traitements prohibés par l'article 3 de la Convention doit faire l'objet d'un contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l'article 13 implique, sous réserve d'une certaine marge d'appréciation des Etats, que l'organe compétent puisse examiner le contenu dit grief et offrir le redressement approprié.

388. Selon la Cour, l'exigence résultant de l'article 13 de faire surseoir à l'exécution de la mesure litigieuse ne peut être envisagée de manière accessoire, c'est-à-dire en faisant abstraction de ces exigences quant à l'étendue du contrôle. (...) »

Ook in deze zaak dient een potentiële schending van artikel 3 EVRM beoordeeld te worden, vooraleer verzoeker naar zijn land van herkomst kan teruggeleid worden. Aangezien het Europese Hof oordeelde dat hiervoor binnen het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid niet voldoende ruimte is, dient de uitvoering van de maatregel des te meer worden opgeschort. Enkel op deze manier zal een grondig onderzoek kunnen gevoerd worden naar het gevaar dat verzoeker loopt in geval van de uitvoering van de bestreden beslissing. Om deze reden dringt een schorsing van de bestreden beslissing zich op, om een grondiger onderzoek van de door verzoeker aangehaalde argumenten toe te laten.”

2.2.3. De beide middelen worden, gelet op hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.3.1. Artikel 13 van het EVRM luidt als volgt :

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in uitoefening van hun ambtelijke functie”.

2.2.3.2. Het volstaat niet dat de verzoekende partij zich geschonden voelt in haar rechten opdat zij zich zonder meer kan beroepen op artikel 13 van het EVRM. Om dit artikel te kunnen inroepen moet de verzoekende partij een verdedigbare grief aanvoeren, met name op aannemelijke wijze kunnen aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (M. CROMHEECKE en V. STAELENS, artikel 13, Recht op daadwerkelijke rechtshulp”, in J. VANDE LANOTTE en Y HAECK, Handboek EVRM, Artikelsgewijze Commentaar, Volume II, Antwerpen, Internsentia, 2004, 92). Gelet op het feit dat de verzoekende partij geen verdedigbare grief aanvoert, zoals blijkt uit de bespreking sub 2.1.3., kan zij geen schending van artikel 13 van het EVRM aannemelijk maken. In de mate dat de verzoekende partij nog doet gelden dat zij duidelijk aangaf dat er elementen zijn die dienen onderzocht te worden om tot een beoordeling van artikel 3 van het EVRM te komen en de dienst Vreemdelingenzaken dat heeft nagelaten, zodat het onderzoek zoals het is voorgeschreven in artikel 51/5, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet beantwoordt aan de vereiste van een grondig onderzoek zoals vooropgesteld door het EHRM, dient er andermaal op gewezen dat verzoeker ten aanzien van het bestuur en voordat de bestreden beslissing werd genomen, nooit te kennen gaf dat zij problemen had in Hongarije die zouden kunnen leiden tot een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij overname, zodat dit middelonderdeel feitelijke grondslag mist. Bovendien, waar de verzoekende partij stelt dat het Hof in de zaak MSS oordeelde dat binnen het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid niet voldoende ruimte zou zijn om een rigoureuus onderzoek te voeren naar een potentiële schending van artikel 3 van het EVRM, dient erop gewezen dat het onderhavige beroep een annulatieberoep betreft en dat hiervoor reeds werd vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk was gemaakt. Waar de verzoekende partij stelt dat dit beroep geen automatische schorsing kent, stelt de Raad vast dat zij reeds een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid had ingeleid, die een schorsende werking had en die heeft geleid tot het arrest nr. 57 792 van 11 maart 2011, waarin onder meer het middel gegrond op de schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM werden verworpen.

2.2.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de middelen geput uit de schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM niet kunnen worden aangenomen.

2.3. Het beroep moet worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS , wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS